

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH220080

NAZWA
OBSZARU Prokowo

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH220080	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Prokowo

1.4. Data opracowania 2008-12	1.5. Data aktualizacji 2024-11
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja: Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres: Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail: kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2009-10
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2012-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2021-03
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 4 lutego 2021 r. w spr. soo Prokowo (PLH220080)

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

Długość geograficzna
18.1809

Szerokość geograficzna
54.3696

2.2. Powierzchnia [ha]:

885.64

2.3. Obszar morski [%]

0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL63	Pomorskie
------	-----------

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
3140			54.37		G	A	C	B	B
3160			0.45		G	B	C	B	B
6230			0.01		G	D			
6510			2.58		G	D			
7140			4.81		G	B	C	B	B
9130			38.33		G	C	C	C	C
9160			84.99		G	C	C	C	C
91D0			20.28		G	B	C	B	B
91E0			0.53		M	C	C	C	C

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy

92I43IEWG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
P	1902	Cypripedium calceolus			p	11	20	i		G	C	C	A	C
F	6236	Rhynchocypris percnnurus			p	26	26	i	C	P	C	B	A	B

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N19	71.58
N06	6.04
N23	0.05
N10	0.38
N12	21.95
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar Natura 2000 Prokowo PLH220080 obejmuje fragment terenu o urozmaiconej rzeźbie, w większości pokryty lasem, z obecnością Jeziora Białego, szeregiem zatorfionych zagłębień, w tym - ze zbiornikami dystroficznymi i obecnością strzebli błotnej, a także stanowiskiem storczyków - m.in. obuwika pospolitego. Ostoja obejmuje Jezioro Białe wraz z jego zlewnią całkowitą. Jezioro o powierzchni ok. 50 ha i maksymalnej głębokości 30 m. Jezioro położone w zlewni rolniczo-leśnej.

W szeregu zagłębień terenu, w których są torfowiska przejściowe, znajdują się oczka wodne lub dawne wyrobiska potorfowe. Obecnie (2020 r.) strzebla błotna występuje tylko w jednym oczku wodnym. Torfowiska otaczają miejscami płaty boru bagiennej i brzeziny bagiennej. Stosunkowo szeroko rozpowszechnionym siedliskiem leśnym jest siedlisko grądu subatlantyckiego. W obszarze stwierdzono również populację

obuwika pospolitego. Jego populacja jest tu stosunkowo obfita i wydaje się być stabilna. W obszarze występują również łąki świeże oraz siedlisko 7230, którego wcześniej (przed 2020 r.) nie podawano w obszarze. Występuje ono w obrębie dwóch płatów, w obrębie jednego z nich wyróżnia się obfitą populacją (600-800 os.) kukułki szerokolistnej *Dactylorhiza majalis*.

4.2. Jakość i znaczenie

W obszarze PLH220080 zinwentaryzowano 10 siedlisk przyrodniczych (9 jako przedmiot ochrony) z załącznika I Dyrektywy siedliskowej i 2 gatunki (oba jako przedmiot ochrony) z załącznika II.

3140 Twardowodne oligo- i mezotroficzne zbiorniki z podwodnymi łakami ramienic *Charatea*
W ramach prac terenowych potwierdzono obecność siedliska 3140 zgodnie z danymi WZS z lat 2008-2009. Siedlisko 3140 stanowi Jezioro Białe. Jezioro o powierzchni 54,37 ha i maksymalnej głębokości 30 m. Położone na terenie Pojezierza Kaszubskiego w powiecie kartuskim, w gminie Kartuzy. We wschodniej części jeziora znajduje się kąpielisko gminne z rozbudowanym parkingiem i słabo zorganizowaną infrastrukturą sanitarną. Okolice parkingu wykorzystywane również do biwakowania i postoju kempingów. Jezioro położone w zlewni rolniczo-leśnej. Wokół jeziora wzrasta presja turystyczna. Obecna jest rozproszona zabudowa letniskowa i całoroczna, sukcesywnie powstają nowe siedliska letniskowe. W rejonie kąpieliska zabudowa letniskowa całoroczna i tymczasowa zbliża się do granic jeziora. Jezioro często wykorzystywane do amatorskiego nurkowania i szkoleń nurkowych. Jezioro użytkowane jest również rybacko i wędkarsko. Obserwowano liczne stanowiska wędkarskie.

Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: niezadowolająca (U1). Siedlisko w obrębie stanowiska uzyskało ocenę niezadowolającą (U1) w obrębie następujących wskaźników: „gatunki wskazujące na degenerację siedliska w tym obce gatunki inwazyjne”, „zasięg strefy świetlnej w jeziorze” i „fitoplankton”. Reprezentatywność – A (doskonała). Roślinność szuwarowa dobrze rozwinięta tworzona przez: turzycę dzióbkowatą *Carex rostrata* Stokes., trzinę pospolitą *Phragmites australis* (Cav.) Trin. ex Steud, skrzyp bagienny *Equisetum fluviatile* L. oraz ponikło błotne *Eleocharis palustris* L., pałkę szerokolistną *Typha latifolia* L., oczeret jeziorny *Schoenoplectus lacustris* (L.) Palla i jeżogłówkę pojedynczą *Sparganium emersum* Rehm. W roślinności jeziora dominują ramienice. Najpłytszą część litoralu (od ok. 0,2-0,7 m głębokości) zajmują *Chara aspera* Willd. i *Chara virgata* Kütz., którym sporadycznie towarzyszy wywłócznik kłosowy *Myriophyllum spicatum* L. W zakresie głębokości 1-1,5 obserwuje się częstsze niż w 2017 r. występowanie wywłócznika kłosowego *Myriophyllum spicatum*. Na głębokości ok. 2-3 m występują skupiska budowane przez *Chara globularis* Thuiller. Od 3,5-5 m w jeziorze występują płaty budowane przez *Nitella flexilis* (L.) Agardh i *Nitella mucronata* (A. Braun) Miquel, w których nielicznie notowane są rośliny naczyniowe. Głębiej do 7,5 m spotyka się niewielkie skupiska *Nitella flexilis* ze sporadycznym udziałem mchu zdrojka *Fontinalis antipyretica* L. W poprzednim okresie monitoringowym w 2017 r. ramienice występowały do 8 m głębokości. Ramienicom towarzyszą gatunki nitrofilne, głównie moczarka kanadyjska *Elodea canadensis* Michx. i rzadziej rogatek sztywny *Ceratophyllum demersum* L. i jaskier krążkolistny *Ranunculus circinatus* Sibth. Stwierdzono występujące w rozproszeniu gatunki z rodzaju *Potamogeton*: rdestnicę ścieśnioną *Potamogeton compressus* L. i rdestnicę połyskującą *P. lucens* L. Jezioro pomimo pewnych oznak eutrofizacji (obecność gatunków nitrofilnych) pod względem szaty roślinnej parametrów fizykochemicznych wody wciąż nie odbiega od istotnie od wzorcowych układów.

Powierzchnia względna – C - 2% $\geq$ p > 0% krajowych zasobów siedliska

Ocena stanu zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II dobrze zachowana, w oparciu o ocenę na podstawie wskaźników stosowanych w PMS GIOŚ. Dominują zbiorowiska typowe dla siedliska pomimo zaznaczającego się udziału elementów nitrofilnych. Stopień zachowania funkcji – II perspektywy dobre z uwagi na znaczną powierzchnię i głębokość zbiornika pomimo znaczącej presji ze strony człowieka. Możliwość odtworzenia – III w przypadku siedliska 3140 w praktyce – trudne lub niemożliwe.

Ocena ogólna – B (dobra) – znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w kraju jest istotne, pomimo że zajmuje ono stosunkowo niewielką powierzchnię. Jest to spowodowane przede wszystkim, utrzymującym się od wielu lat dobrym stanem zachowania co na tle kraju jest coraz rzadziej spotykane.

3160 Naturalne, dystroficzne zbiorniki wodne

Zgodnie z danymi WZS z lat 2008-2009 w granicach obszaru Natura 2000 Prokowo PLH220080, w jego południowo-wschodniej części, występuje 5 bardzo małych zbiorników o łącznej powierzchni 0,26 ha. W trakcie weryfikacji terenowej ustalono, że powyższe zbiorniki są pochodzenia antropogenicznego, powierzchnie każdego z nich zawiera się w przedziale od kilku do kilkudziesięciu m² i w zasadzie należy je

traktować jako integralną część okalających je torfowisk przejściowych. Prowadzona szczegółowa inwentaryzacja terenowa ujawniła występowanie w obszarze dwa kolejne zbiorniki wodne kwalifikujące się jako siedlisko 3160. Jest to jeziorko przy granicy południowo-wschodniej obszaru do tej pory opisane jako siedlisko 7140 (dane WZS) oraz „klasyczne” jeziorko dystroficzne (z dużym prawdopodobieństwem naturalności) w kompleksie borów bagiennych położonych ok. 150 m na wschód od szosy z Grzybna do Szarłat. Łączna powierzchnia określona na podstawie inwentaryzacji zajmowana przez siedlisko 3160 to ok. 0,45 ha. Obydwa zbiorniki wydają się być naturalne i położone są w kompleksach borów bagiennych we wschodniej części obszaru.

Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: właściwa (FV). Siedlisko w obrębie obydwu stanowisk otrzymało ocenę stanu ochrony jako właściwy (FV). W przypadku jednego stanowiska odnotowano tylko nieco pogorszone właściwości w zakresie wskaźnika „przeźroczystość wody” (ocena niezadowolająca U1), co nie wpłynęło na ogólną ocenę stanu ochrony siedliska.

Reprezentatywność – B (dobra). Jeziorka stanowią wzorcowy układ kompleksu torfowiskowo-wodnego w otoczeniu borów bagiennych. Lustro wody okalają mszary z charakterystycznymi gatunkami zasiedlającymi torfowiska wysokie i przejściowe oraz szuwarki niskich turzyc – np. turzycy bagiennej. Mankamentem jest natomiast całkowity brak nymfeidów i elodeidów.

Powierzchnia względna – C - $2\% \geq p > 0\%$ krajowych zasobów siedliska

Ocena stanu zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II dobrze zachowana, w oparciu o ocenę na podstawie wskaźników stosowanych w PMS GIOŚ. Dominują zbiorowiska typowe dla siedliska jednak brak roślinności wodnej. Lustro wody okalają charakterystyczne i typowe zbiorowiska roślinne towarzyszące jeziorkom dystroficznym. Najbliżej lustra wody – charakterystyczne szuwarki turzyc: bagiennej, nitkowatej lub dzióbkowatej. Za nimi rozwijają się mszary budowane przez torfowce: *Sphagnum cuspidatum*, *Sphagnum fallax* oraz *Sphagnum magellanicum* z licznymi gatunkami charakterystycznymi roślin naczyniowych, np. żurawina błotna, rosiczka okrągłolistna. Bezpośrednio za nimi znajdują się bory bagienne. Stopień zachowania funkcji – II perspektywy dobre z uwagi na znaczną powierzchnię i głębokość zbiorników pomimo niekorzystnych warunków związanych z długotrwałą suszą. Możliwość utworzenia – III w przypadku siedliska 3160 w praktyce – trudne lub niemożliwe.

Ocena ogólna – B (dobra) – znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w kraju jest istotne pomimo, że zajmuje ono stosunkowo małą powierzchnię. Siedlisko pomimo niekorzystnych zmian związanych z długotrwałą suszą wydaje się posiadać dużą odporność na degradację co wskazuje na jego naturalny charakter.

6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*)

Zgodnie z danymi WZS z lat 2008-2009 siedlisko 6510 zajmuje w obszarze pow. 0,16 ha a jego jedyny płat zlokalizowany jest przy granicy zachodniej. Przeprowadzona inwentaryzacja potwierdziła występowanie wskazywanego do tej pory płatu (jednak o większej powierzchni 1,20 ha), położonego ok. 0,5 km od osady Nowiny oraz wykazała obecność 2 dodatkowych płatów we wschodniej części obszaru - przy wschodniej granicy niedaleko leśniczówki Kosowo. Potwierdzona w roku 2020 powierzchnia zajmowana przez siedlisko 6510 to 2,58 ha. Dokonana weryfikacja terenowa i ocena stanu ochrony wszystkich płatów pozwala stwierdzić, że siedlisko pod względem fitytosocjologicznym (dominują tu zbiorowiska ze związku *Arrhenatherion elatioris* z licznym udziałem traw jednak z niezbyt licznym udziałem bylin)

Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: niezadowolająca (U1). Siedlisko 6510 uzyskało ocenę niezadowolającą (U1) ze względu na ubogi skład florystyczny, szczególnie jeżeli chodzi o gatunki charakterystyczne dla siedliska oraz wysoki udział gatunków typowych dla intensywnie nawożonych łąk (np. *Alopecurus pratensis*, *Bromus inermis*, lokalnie *Lolium perenne*). Ocenę niezadowolającą (U1) uzyskał też wskaźnik „struktura przestrzenna płatów siedliska”.

Reprezentatywność – D (nieznacząca). Siedlisko charakteryzuje się stosunkowo niewielkim bogactwem gatunkowym a szczególnie jeżeli chodzi o gatunki charakterystyczne. Prawdopodobnie przyczyną takiego stanu rzeczy jest ich zbyt intensywne nawożenie oraz podsiewanie tzw. gatunkami szlachetnymi traw. Pomimo tego stan ochrony siedliska można określić jako stosunkowo dobry, szczególnie na tle stanu siedliska w innych obszarach.

7140 Torfowiska przejściowe i trzęsawiska (przeważnie z roślinnością z *Scheuchzeria-Caricetea nigrae*)

Zgodnie z danymi WZS z lat 2008-2009 w obszarze zlokalizowane są 4 płaty siedliska 7140 w jego wschodniej części. Łączna powierzchnia siedliska – nieco ponad 4 ha. Na podstawie inwentaryzacji jeden ze wskazywanych płatów okazał się być jeziorkiem dystroficznym, z kolei kompleks maleńkich jeziorek

dystroficznych (potorfi) znajdujący się również we wschodniej części obszaru zakwalifikowano jako siedlisko 7140. Podczas inwentaryzacji odnaleziono dodatkowy płat siedliska w zachodniej części obszaru o powierzchni ok. 8 arów oraz płat o pow. ok. 0,4 ha w centralnej części obszaru. Obecna powierzchnia to 4,81 ha.

Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: właściwa (FV). Większość płatów charakteryzuje się bardzo dobrym stanem zachowania poza jednym niewielkim fragmentem położonym w zachodniej części obszaru. Jednak na właściwą ocenę miał wpływ doskonały stan zachowania największego torfowiska o pow. ok. 3,35 ha położonego ok. 300 m na zachód od osady Pieczyska.

Reprezentatywność – B (dobra). Siedlisko charakteryzuje się na przeważającej powierzchni występowaniem licznych i charakterystycznych zbiorowisk roślinnych (*Sphagno-Caricetum rostratae*, *Eriophoro angustifoli-Spharnetum recurvii*, *Eriophoro vaginati-Sphagnetum recurvii*, *Sphagnetum magellanicum*, *Rhynchosporium albae*). Bogata jest również flora roślin naczyniowych jak też torfowców. W obrębie przeważającej części mszarów odnotowano dobre warunki wodne i brak sukcesji roślinności leśnej i zaroślowej.

Powierzchnia względna – C - 2% $\geq$ 0% krajowych zasobów siedliska

Ocena stanu zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – III średni, w oparciu o ocenę na podstawie wskaźników stosowanych w PMŚ GIOŚ. Dominują zbiorowiska typowe dla siedliska (*Sphagno-Caricetum rostratae*, *Nymphaetum albo-candidae*, *Calletum pallustris*, *Eriophoro angustifoli-Spharnetum recurvii*, *Eriophoro vaginati-Sphagnetum recurvii*, *Sphagnetum magellanicum*, *Rhynchosporium albae*, *Caricetum lasiocarpae*. Zbior. z *Sphagnum papillosum*), tylko niewielkie płaty charakteryzują się pogorszonym stanem wskutek niekorzystnych warunków wodnych oraz ekspansją trzciny lub zarośli wierzbowych. Stopień zachowania funkcji – II perspektywy dobre z uwagi na dobry stan zachowania pomimo panujących od lat niekorzystnych warunków wodnych. Możliwość otworzenia – III w przypadku siedliska 7140 trudne, w zależności od panujących warunków hydrologicznych (uzależnionych od zachodzących zmian klimatycznych).

Ocena ogólna – B (dobra) – znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w kraju jest istotne pomimo, że zajmuje ono stosunkowo małą powierzchnię, szczególnie biorąc pod uwagę fakt jego szybkiego zanikania w skutek panujących susz.

7230 Górskie i nizinne torfowiska zasadowe o charakterze młak, turzycowisk i mechowisk

Siedlisko występuje w obrębie dwóch płatów. Pierwszy z nich na południe od osady Brzeziny o powierzchni 0,61 ha to torfowisko nad niewielkim śródlęsnym jeziorkiem, obecnie zdominowane przez roślinność łąkową (bardzo wilgotna postać zespołu *Angelico-Cirsietum oleracei*). Wyróżnia się obfitą populacją (600-800 os.) kukulki szerokolistnej *Dactylorhiza majalis*. Drugi płat to „typowa” młaka - w części niżowej Polski - ewenement (typowe młaki występują w górach i na pogórzu, rzadko osiągając powierzchnię większą niż kilka, kilkanaście arów) w sąsiedztwie Jeziora Białego. Młaka o powierzchni nieco mniejszej niż 1 ha.

Siedlisko rozwinęło się na lekko nachylonym zboczu jednej z bocznych dolinek Jeziora Białego. Na całej powierzchni przyjęło formę młaki (brak torfu) zbliżonej fizjonomicznie do górskich młak rozwijających się w miejscach wylewów wód gruntowych. Siedlisko bywa prawdopodobnie sporadycznie koszone.

Charakteryzuje się bogatą warstwą zielną budowaną głównie przez niskie turzycy (*Carex flacca* i *Carex panicea*) z generalnie, słabo rozwiniętą warstwą mszystą. Siedlisko w takiej postaci oraz tak znaczącej powierzchni należy do niezwyklej rzadkości w krajobrazie nizinnym Polski.

Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: niezadowolająca (U1). Płat położony w okolicach osady Brzeziny uzyskał ocenę złą (U2). Ma on charakter bardziej zbliżony do silnie podmokłej łąki niż torfowiska (skutek obniżenia poziomu lustra wód gruntowych). Dominują tu gatunki łąkowe (np. *Geum rivale*, *Polygonum bistorta*, *Valeriana dioica*) przy niskim udziale mszaków, szczególnie tych charakterystycznych dla siedliska (dominują: *Plagiomnium cuspidatum* i *Plagiomnium elatum*). Płat w sąsiedztwie Jeziora Białego uzyskał ocenę niezadowolającą (U1) ze względu na brak typowej dla siedliska warstwy mszystej (co być może nie należy traktować jako oznakę pogorszenia stanu ochrony a jako cechę lokalną). Ocena wynikająca z przyjętej metodyki prawdopodobnie nie odzwierciedla rzeczywistego stanu ochrony siedliska (jest zaniżona).

Reprezentatywność – C (znacząca). Roślinność obu płatów znacznie odbiega od wzorców syntaksonomicznych siedliska, szczególnie jeżeli chodzi o płat w sąsiedztwie osady Brzeziny. Dominuje tu zespół *Angelico-Cirsietum oleracei* – z licznym udziałem gatunków torfowiskowych, lokalnie też spotkać można kadłubowe postacie zespołu *Menyanthes-Sphagnetum teretis*. Cechą wyróżniającą płat jest bardzo duże zagęszczenie kukulki szerokolistnej. Bardzo rzadko spotykaną formę przybiera drugi z

zidentyfikowanych płatów siedliska 7230 w sąsiedztwie Jeziora Białego. Ma on postać typowej młaki jednak o rzadko spotykanej tak dużej powierzchni. Płat pod względem fizjonomycznym odbiega znacząco od do tej pory opisywanych form siedliska w niżowej części Polski (są to przede wszystkim różne postacie mechowisk rozwijające się w zatokach zglądowiowych jezior czy dolinach niewielkich rzek, niemal zawsze w obrębie torfowisk). Interesująca i niespotykana z reguły jest też dominacja takich gatunków jak *Carex flava* czy *Carex panicea*. W płacie występują fragmenty o powierzchni kilkunastu m² całkowicie zdominowane przez te gatunki. Interesującym jest również brak lub skrajne ubóstwo mszaków.

Powierzchnia względna – C - 2%≥p>0% krajowych zasobów siedliska

Ocena stanu zachowania – C (średni lub zdegradowany). Stopień zachowania struktury – III średni, w oparciu o ocenę na podstawie wskaźników stosowanych w PMŚ GIOŚ. Stopień zachowania funkcji – II perspektywy dobre z uwagi na stosunkowo dobry stan zachowania pomimo panujących od lat niekorzystnych warunków wodnych. Możliwość otworzenia – III w przypadku siedliska 7230 – trudne.

Ocena ogólna – B (dobra) – znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w kraju jest istotne pomimo, że zajmuje ono stosunkowo małą powierzchnię, szczególnie biorąc pod uwagę fakt jego szybkiego zanikania wskutek panujących susz.

9110 Kwaśne buczyny (*Luzulo-Fagetum*)

Zidentyfikowano trzy płaty siedliska o powierzchni 14,49 ha. Pierwszy o pow. 4,50 ha - 2 km na północ od Prokowa (wydz. 66 b, h i częściowo k – Nadleśnictwo Kartuzy, Leśnictwo Sianowo), drugi o pow. ok. 0,5 ha w wydz. 70 d (Nadleśnictwo Kartuzy, Leśnictwo Dzierżążno) (ok. 0,5 km na południe od osady Szarlata), trzeci o pow. nieco ok. 10 ha we wschodniej części obszaru (do tej pory kwalifikowany jako siedlisko 9130 w wydz. 89 i (Nadleśnictwo Kartuzy, Leśnictwo Dzierżążno). Są to płaty reprezentujące zespół typowej kwaśnej buczyny z ubogim, charakterystycznym runem. Drzewostany jednogatunkowe – bukowe, w różnych klasach wieku.

Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: zła (U2). Z uwagi na deficyt martwego drewna.

Reprezentatywność – C (znacząca). Drzewostany częściowo dojrzałe, częściowo młode z domieszką gatunków obcych ekologicznie. Drzewostany z reguły jednopiętrowe, głównie bukowe. Runo stosunkowo ubogie. Minimalne zasoby martwego drewna.

Powierzchnia względna – C - 2%≥p>0% krajowych zasobów siedliska

Ocena stanu zachowania – C (średni lub zdegradowany). Stopień zachowania struktury – III średnio zachowana lub zdegradowana z uwagi gospodarczy charakter drzewostanów. Brak zasobów martwego drewna, niski udział tzw. drzew biocenotycznych. Stopień zachowania funkcji – III perspektywy średnie lub niekorzystne ze względu na prowadzoną gospodarkę leśną i możliwość wycinki drzewostanu (resztek pozostawionych po rębni częściowej). Możliwość otworzenia – II możliwa i w długiej perspektywie czasowej.

Ocena ogólna – C (znacząca) – znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w kraju na granicy znaczącego przede wszystkim z uwagi na bardzo małą powierzchnię jaką siedlisko zajmuje w obszarze oraz gospodarczy charakter drzewostanów. Z punktu widzenia fitysocjologii płaty siedliska reprezentują typowy ubogi florystycznie zespół *Deschampsio-Fagetum* (= *Luzulo pilosae-Fagetum*). Z uwagi na powyższe siedlisko powinno być włączone do listy przedmiotów ochrony w obszarze.

9130 Żyzne buczyny (*Dentario glandulosae-Fagenion*, *Galio odorati-Fagenion*)

Wg materiałów WZS z lat 2008-2009 siedlisko 9130 występuje w obszarze w postaci kilku zwartych kompleksów o łącznej powierzchni ok. 45 ha. Prowadzona inwentaryzacja w 2020 r. częściowo potwierdziła powyższe informacje. Siedlisko występuje głównie w północnej części obszaru. Łączna powierzchnia siedliska to 38,33 ha. Jest to wynik uznania części płatów, w tym szczególnie płatu o pow. ponad 12 ha we wschodniej części obszaru jako siedliska 9110. Największy, zwarty kompleks siedliska o pow. ok. 34 ha znajduje się pomiędzy Jeziorem Białym a osadą Szarlata. Północna część (w obrębie transektu obejmującego punkty p38-p40) przejawia cechy buczyny żyznej natomiast południowe fragmenty oraz płaty na stokach przejawiają cechy kwaśnych buczyn. Drzewostany zdominowane przez buka. Dominują drzewostany dojrzałe, z reguły jednopiętrowe z obfitą warstwą krzewiastą. Runo jak na buczyny żyzne – ubogie co może świadczyć zarówno o trofii siedliska jak też niekorzystnych warunkach świetlnych. W kompleksie występują również płaty wcześniej identyfikowane m.in. jako grądy, np. wydz. 69 a (Nadleśnictwo Kartuzy, Leśnictwo Dzierżążno). W oparciu o wizję terenową oraz badania fitysocjologiczne można uznać, że fragmenty te nawiązują bardziej do żyznych buczyn. Brak tu gatunków typowych dla grądów poza okazjonalnym występowaniem graba. Lokalnie obfitsze runo świadczy raczej o wyższej wilgotności podłoża

niż grądowym charakterze.

Charakteryzuje się też uproszczoną strukturą wiekową drzewostanów oraz z reguły ubogim runem, co najczęściej związane jest niekorzystnymi warunkami świetlnymi. Przyczyną obecnego stanu ochrony siedliska jest prowadzona gospodarka leśna, w ramach której następuje uproszczenie struktury pionowej i wiekowej drzewostanów a także usuwane są niemal wszystkie drzewa spośród tzw. złomów, wywrotów itp. Część płatów siedliska o pow. ok. 4,5 ha do tej pory wskazywanych jako siedlisko 9130 zakwalifikowano do siedliska kwaśnych buczyn (9110).

Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: niezadowolająca (U1). Głównie z uwagi na niskie lub zerowe zasoby martwego drewna. Siedlisko charakteryzuje się też uproszczoną strukturą wiekową drzewostanów oraz z reguły ubogim runem.

Reprezentatywność – C (znacząca). Skład gatunkowy drzewostanów nie odbiega od wzorców syntaksonomicznych. Drzewostany z reguły jednopiętrowe (uproszczona struktura wiekowa), bukowe rzadko z domieszką innych gatunków w tym obcych ekologicznie i geograficznie. Runo w przeważającej części płatów ubogie.

Powierzchnia względna – C - 2%≥p>0% krajowych zasobów siedliska

Ocena stanu zachowania – C (średni lub zdegradowany). Stopień zachowania struktury – III średnio zachowana lub zdegradowana z uwagi gospodarczy charakter, uproszczoną strukturę wiekową i pionową. Minimalne zasoby martwego drewna, niski udział tzw. drzew biocenotycznych. Stopień zachowania funkcji – III perspektywy średnie lub niekorzystne ze względu na prowadzoną gospodarkę leśną i możliwość wycinki drzewostanu (resztek pozostawionych po rębniach częściowych). Możliwość odtworzenia – II możliwa i w długiej perspektywie czasowej.

Ocena ogólna – C (znacząca). Znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w kraju na granicy znaczącego przede wszystkim z uwagi na małą powierzchnię jaką siedlisko zajmuje w obszarze oraz gospodarczy charakter drzewostanów.

9160 Grąd subatlantycki (Stellario-Carpinetum)

Zgodnie z danymi WZS z lat 2008-2009 siedlisko 9160 zajmuje w obszarze powierzchnię nieco ponad 100 ha. Inwentaryzacja terenowa potwierdziła największy powierzchniowy udział siedlisk w obszarze o wartości ok. 85 ha. Największy kompleks grądów położony jest w południowo-zachodniej części obszaru. Stan ochrony siedliska oceniono jako zły (U2). Uzyskana ocena wynika przede wszystkim z faktu, że zdecydowana większość płatów to w gruncie rzeczy wielkopowierzchniowe, młode (20-30 lat) nasadzenia dębowo-grabowo-bukowe. Brak tu pierwszego piętra w drzewostanach, drugie piętro lub podszyt, to jednowiekowe nasadzenia, często z dominacją buka. Charakteryzują się one przeważnie ubogim runem nawiązującym bardziej do kwaśnych buczyn lub kwaśnych dąbrów aniżeli do grądów. Tylko nieliczne i niewielkie płaty wykazują cechy typowych grądów (jeżeli chodzi o skład drzewostanów), natomiast większość z nich charakteryzuje się ubogim runem jak na siedliska grądowe.

Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: zła (U2). Z uwagi na: dominujące powierzchniowo młode drzewostany (nasadzenia), deficyt martwego drewna, zaburzoną strukturę pionową i wiekową, zaburzony skład florystyczny.

Reprezentatywność – C (znacząca). Drzewostany głównie młodociane, z domieszką gatunków obcych ekologicznie. Z reguły jednopiętrowe, głównie bukowo-dębowe. Runo stosunkowo ubogie. Minimalne zasoby martwego drewna.

Powierzchnia względna – C - 2%≥p>0% krajowych zasobów siedliska

Ocena stanu zachowania – C (średni lub zdegradowany). Stopień zachowania struktury – III średnio zachowana lub zdegradowana z uwagi na gospodarczy charakter drzewostanów. Brak zasobów martwego drewna, niski udział tzw. drzew biocenotycznych. Dominacja jednowiekowych upraw dębowo-grabowo-bukowych. Stopień zachowania funkcji – III perspektywy średnie lub niekorzystne ze względu na prowadzoną gospodarkę leśną. Możliwość otworzenia – II możliwa i w długiej perspektywie czasowej.

Ocena ogólna – C (znacząca) – znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w kraju znaczące ze względu na dość dużą powierzchnię.

91D0 Bory i lasy bagienne (Vaccinio uliginosi-Betuletum pubescentis, Vaccinio uliginosi-Pinetum, Pino mugo-Sphagnetum, Sphagno girgensohnii-Piceetum) i brzoźowo-sosnowe bagienne lasy borealne
Wg danych WZS z lat 2008-2009 siedlisko 91D0 w obszarze zajmuje nieco ponad 15 ha w obrębie kilku

płatów. W oparciu o inwentaryzację terenową zlokalizowano kolejne płaty siedliska zwiększając jego powierzchnię o ok. 5 ha. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię ok. 20 ha i zlokalizowane jest w obrębie 9 płatów. Największy o powierzchni ok. 8 ha znajduje się ok. 0,7 km od Grzybna (na wschód od szosy Grzybno – Bagniewo). Jego zachodnia część pozostaje w stosunkowo dobrym stanie. Znajduje się tu również niewielkie jezioro dystroficzne. Niestety część centralna oraz wschodnia charakteryzują się silnym stopniem degradacji – głównie ze względu na przesuszenie, a także masową obecność świerka, aktualnie obumierającego. Stosunkowo dobrym (najlepszym w obszarze) stanem ochrony charakteryzuje się płat (pow. ok. 1,71 ha) położony nieco na południowy wschód od osady Szarlata. Jest on mocno podtopiony (prawdopodobnie na skutek działalności bobrów) co skutkuje częściowym obumieraniem drzewostanu. Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: niezadowolająca (U1). Mają na to wpływ przede wszystkim niekorzystne warunki wodne skutkujące nadmiernym przesuszeniem i zanikiem roślinności torfowiskowej oraz bagiennej. Głównym zagrożeniem dla siedliska w obszarze są zmiany klimatyczne skutkujące dalszym pogorszeniem warunków hydrologicznych siedliska.

Reprezentatywność – C (znacząca). Drzewostany głównie młodociane, z domieszką gatunków obcych ekologicznie. Z reguły jednopiętrowe, głównie bukowo-dębowe. Runo stosunkowo ubogie. Minimalne zasoby martwego drewna.

Powierzchnia względna – C - $2\% \geq p > 0\%$ krajowych zasobów siedliska

Ocena stanu zachowania – C (średni lub zdegradowany). Stopień zachowania struktury – III średnio zachowana lub zdegradowana z uwagi na znaczne przesuszenie części płatów skutkujące dominacją gatunków innych niż charakterystyczne (np. borówka czarna), niskim udziałem gatunków charakterystycznych w tym szczególnie torfowców. Stopień zachowania funkcji – III perspektywy średnie lub niekorzystne ze względu na pogarszające się warunki hydrologiczne. Możliwość otworzenia – II możliwa i w długiej perspektywie czasowej, w zależności od zmian hydrologicznych.

Ocena ogólna – C (znacząca) – znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w kraju znaczące ze względu na dość dużą powierzchnię.

91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-incanae*, olsy źródłiskowe)

Zgodnie z danymi WZS z lat 2008-2009 zweryfikowanymi inwentaryzacją terenową w obszarze występuje jeden płat siedliska 91E0 o pow. 0,53 ha, na lekko nachylnym zboczu Jeziora Białego. Jest to łąg olszowo-jesionowy na torfowisku źródłiskowym. Drzewostan jednowiekowy, pochodzący z nasadzenia. Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: zły (U2). Zły ze względu na brak martwego drewna i młody wiek drzewostanu. Płat charakteryzuje się nielicznym występowaniem gatunków charakterystycznych. Reprezentatywność – C (znacząca). Drzewostan młody pochodzący z nasadzeń. Istotny walor stanowi specyfika siedliska na torfowisku źródłiskowym.

Powierzchnia względna – C - $2\% \geq p > 0\%$ krajowych zasobów siedliska

Ocena stanu zachowania – C (średni lub zdegradowany). Stopień zachowania struktury – III średnio zachowana lub zdegradowana z uwagi na antropogeniczne pochodzenie (nasadzenie). Stopień zachowania funkcji – III perspektywy średnie lub niekorzystne ze względu na pogarszające się warunki hydrologiczne. Możliwość odtworzenia – II, możliwe przy niewielkim nakładzie środków jednak w długiej perspektywie czasowej, w zależności od zmian hydrologicznych.

Ocena ogólna – C (znacząca) – znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w kraju na granicy nieznaczącego i znaczącego ze względu na znikomą powierzchnię.

6230 Bogate florystycznie górskie i niżowe murawy bliźniczkowe (Nardion – płaty bogate florystycznie) Płat z dominacją jedyne go charakterystycznego gatunku – bliźniczki psiej trawki zajmuje powierzchnię zaledwie ok. 30 m².

Ogólna ocena stanu ochrony siedliska w obszarze: zła (U2). Siedlisko 6230 uzyskało ocenę złą przede wszystkim ze względu na ubogi skład florystyczny, szczególnie jeżeli chodzi o gatunki charakterystyczne dla siedliska.

Reprezentatywność – D (nieznacząca). Zbiorowisko roślinne w postaci kadłubowej, mocno zubożałe florystycznie, poza bliźniczką psią trawką bez gatunków charakterystycznych.

1902 Obuwik pospolity *Cypripedium calceolus*

Zgodnie z danymi WZS z lat 2008-2009 zweryfikowanymi w trakcie inwentaryzacji terenowej gatunek obuwik pospolity występuje na jednym stanowisku w wyd. 80d (Nadleśnictwo Kartuzy, Leśnictwo Sianowo), w zachodniej części obszaru ok. 1,5 km na północny zachód od Prokowa. Stan ochrony gatunku oceniono na zły (U2) z uwagi na bardzo niewielką liczebność (kilka kęp) oraz niekorzystne warunki siedliskowe. Należy jednak zaznaczyć, że zgodnie z informacją zawartą w SDF, stan ochrony gatunku pod względem liczebności populacji nie uległ prawdopodobnie pogorszeniu.

Uzasadnienie ocen:

Ocena populacji – C ($2\% \geq p > 0$). Aktualnie, zgodnie z danymi zawartymi w metodyce monitoringu gatunku (http://siedliska.gios.gov.pl/images/pliki_pdf/publikacje/pojedyncze_metodyki_dla_gat_roslin/Obuwik-pospolity-C), w Polsce obuwik występuje na ok. 200 stanowiskach, zarówno pod względem liczby stanowisk jak też pędów zasoby gatunku w obszarze stanowią poniżej 2% zasobów krajowych.

Ocena stanu zachowania – C (średni lub zdegradowany) – stopień zachowania struktury siedliska (III) - elementy średnio zachowane lub częściowo zdegradowane. Stanowisko gatunku znajduje się w obrębie zastępczego zbiorowiska leśnego odbiegającego istotnie od naturalnych zbiorowisk leśnych, w obrębie których gatunek występuje. Dodatkowo wszystkie stanowiska gatunku znajdują się w bezpośrednim sąsiedztwie drogi co sugeruje ich antropogeniczny charakter. Stopień zachowania funkcji: (III) – średnie lub niekorzystne perspektywy. Stanowisko w obrębie lasu gospodarczego na siedlisku grądu co w przypadku nawet podjętych starań w kierunku przebudowy drzewostanów nie prowadzi do wykształcenia właściwych gatunkowi siedlisk. Możliwości odtworzenia - trudne lub niemożliwe (III). Stanowisko gatunku w nietypowym siedlisku (las mieszany na siedlisku grądu, młodnik bukowy). Część osobników zajmuje pobocze drogi.

Niejednoznaczna naturalność stanowiska.

Ocena izolacji – A – populacja (prawie) izolowania. W znacznej odległości od innych stanowisk gatunku.

Ocena ogólna – C (znacząca) – znaczenie obszaru dla ochrony gatunku na granicy znaczącego ze względu na dramatycznie niską liczebność populacji oraz nietypowe siedlisko jakie zajmuje gatunek.

6236 Strzebla błotna *Rhynchocypris percunurus* (*Eupallasella* (=Phoxinus) *percunurus*)

W granicach obszaru Natura 2000 Prokowo PLH220080 znajduje się tylko kilka małych zbiorników wodnych, które mogłyby być siedliskiem strzebli błotnej. Z tego względu obszar ten nigdy nie był dużą ostoją tego gatunku. Wiadomo jednak, że przed dekadą na tym terenie istniały trzy stanowiska strzebli błotnej we wschodniej części obszaru – stanowiska pod nazwą Grzybno 1 (już nie istnieje, zbiornik całkowicie wysychł przed 2016 r.), Grzybno 2 oraz Sośniak. Obecnie strzebla występuje na jednym stanowisku – w zanikających jeziorkach (prawdopodobnie potorfiach) ok. 0,7 km na północ od Grzybna (stanowisko Sośniak). Wyniki badań z roku 2020 są dowodem istotnego pogorszenia się stanu ochrony strzebli błotnej w obszarze Prokowo w ostatnich kilku latach; również dlatego, że obecność tej ryby na stanowisku Grzybno 2 na razie należy uznać za wątpliwą.

Uzasadnienie oceny populacji: ocena C ($2\% \geq p > 0\%$)

W obszarze Natura 2000 Prokowo PLH220080 znajduje się na pewno jedno stanowisko strzebli błotnej (istnienie drugiego jest wysoce wątpliwe), podczas gdy obecnie ich łączną liczbę w kraju szacuje się na około 140 (Wolnicki i Sikorska 2019). Zatem stanowisko w obszarze stanowi około 0,7% krajowego stanu posiadania.

Stan zachowania w obszarze: ocena B (dobry)

Ocena wynika z faktu częściowej degradacji siedliska gatunku, co dotyczy w pierwszym rzędzie zmniejszenia się głębokości wody jako wskaźnika kardynalnego. Tempo naturalnych przemian siedliska, mających znaczenie dla jego istnienia (wypływanie, wysychanie, zarastanie) w długim okresie obserwacji, 2008-2020 (Radtko i Wolnicki dane niepubl. i niniejszy raport), ocenia się jako znaczne, i mogące doprowadzić do zaniku największych i zarazem najpłytszych torfianek tworzących stanowisko. Siedlisko ryb może wymagać zabiegów rewitalizacyjnych (częściowego pogłębienia) już w nieodległej przyszłości, jednak odtworzenie jego wcześniejszych cech jest możliwe przy niewielkim nakładzie środków.

Izolacja: ocena C (populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania)

Strzebla błotna z obszaru natura 2000 Prokowo PLH220080 była objęta niedawnymi badaniami naturalnego zróżnicowania genetycznego kilkunastu populacji z całego jej krajowego zasięgu. Wyniki tych badań świadczą o istnieniu ogólnie dużej międzypopulacyjnej zmienności genetycznej, wynikającej z ograniczonego przepływu genów między poszczególnymi populacjami (Kaczmarczyk i Wolnicki 2016). Utrzymujące się naturalne istotne różnice genetyczne między populacjami w kraju mają kilka przyczyn, wśród których dystans geograficzny dzielący poszczególne populacje nie ma znaczenia decydującego. Ocena izolacji uwzględnia pomijalny wkład populacji z obszaru Prokowo w genetyczne zróżnicowanie w obrębie gatunku.

Ocena ogólna: ocena B (dobra)

Podstawą oceny jest fakt częściowej degradacji siedliska strzebli błotnej na jedynym jej stanowisku w obszarze, przy możliwości jednak łatwego odtworzenia, a ponadto niezadowalający stan ochrony jej populacji oceniony na podstawie liczebności. Okoliczności te sprawiają, że rzeczywiste znaczenie ochronne tego obszaru w skali kraju – na tle innych stanowisk strzebli błotnej – jest raczej niewielkie (Wolnicki dane niepubl.).

*Siedlisko 6230 i 9150 oczekują na zgodę Komisji Europejskiej co do ich wykreślenia z katalogu przedmiotu ochrony obszaru

*Siedlisko 7230 i 9110 oczekuje na nowelizację rozporządzenia wyznaczającego obszar

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
L	E03.01		i
M	G02.08		i
L	B		i
L	H		i
L	G05.01		i
L	A07		i
H	E01.03		i
L	J02.01		i
M	D01.02		i
M	G01.08		i
L	K02		i
M	K04.05		i
L	A08		i
M	X		b
L	G05		i
H	A02		i
M	E01.04		i
H	A01		b
H	F02.03		i
H	B02.04		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
L	E01.03		i
L	B		i
M	X		b
H	X		

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.
i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednocześnie.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Klub Przyrodników 2019, Dokumentacja Planu Zadań Ochronnych dla obszaru Natura 2000 Prokowo PLH220080w województwie pomorskim2. Wolnicki J. 2016. Monitoring gatunków i siedlisk przyrodniczych ze szczególnym uwzględnieniem specjalnych obszarów ochrony siedlisk Natura 2000. Strzebla błotna Phoxinus phoxinus. Wyniki monitoringu w latach 2015-2016.2. Wolnicki J., Sikorska J. 2019. Perspektywy ochrony zagrożonej w Polsce ryby karpowatej, strzebli błotnej Eupallasella phoxinus (Pall.), w świetle wyników jej monitoringu. Komunikaty Rybackie 6: 6-16.

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Gdańsku
Adres:	Polska Chmielna 54/57 80-748 Gdańsk
Adres e-mail:	sekretariat@gdansk.rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☐	Tak
☒	Nie, ale jest w przygotowaniu
☐	Nie

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH220080

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

— —

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--